

- 275 ἔς βάρβαρ' ἦθη, καὶ φίλων τητωμένη
 δούλη καθέστηκ' οὔσ' ἐλευθέρων ἄπο·
 τὰ βαρβάρων γὰρ δοῦλα πάντα πλὴν ἑνός.
 ἄγκυρα δ' ἦ μου τὰς τύχας ὄχει μόνη,
 πόσιν ποθ' ἦξειν καὶ μ' ἀπαλλάξειν κακῶν —
 οὔτος τέθνηκεν, οὔτος οὐκέτ' ἔστι δῆ.
- 280 μήτηρ δ' ὄλωλε, καὶ φονεὺς αὐτῆς ἐγώ,
 ἀδίκως μὲν, ἀλλὰ τᾶδικον τοῦτ' ἔστ' ἐμόν·
 ὃ δ' ἀγλαΐσμα δωμάτων ἐμοῦ τ' ἔφν,
 θυγάτηρ ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται·
 τὸ τοῦ Διὸς δὲ λεγομένω Διοσκόρω
- 285 οὐκ ἔστόν. ἀλλὰ πάντ' ἔχουσα δυστυχῆ
 τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.
 τὸ δ' ἔσχατον τοῦτ', εἰ μόλοιμεν ἔς πάτραν,
 κλήθροισι ἂν εἰργοίμεσθα — ἴτην ὑπ' Ἰλίῳ
 δοκοῦντες Ἑλένην Μενέλεώ μ' ἐλθεῖν μέτα†.
- 290 εἰ μὲν γὰρ ἔζη πόσις, ἀνεγνώσθημεν ἂν
 ἐλθόντες, ἃ φανέρ' ἦν μόνοις, ἔς ξύμβολα.
 νῦν δ' οὔτε τοῦτ' ἔστ' οὔτε μὴ σωθῆῃ ποτε.
 τί δῆτ' ἔτι ζῶ; τίν' ὑπολείπομαι τύχην;
 γάμους ἐλομένη τῶν κακῶν ὑπαλλαγάς,
 295 μετ' ἀνδρὸς οἰκεῖν βαρβάρου πρὸς πλουσίαν
 τράπεζαν ἴζουσ'; ἀλλ' ὅταν πόσις πικρὸς
 ξυνῆ γυναικί, καὶ τὸ σῶμ' ἔστιν πικρόν.
 θανεῖν κράτιστον· πῶς θάνοιμ' ἂν οὐ καλῶς;
 [ἀσχήμονες μὲν ἀγχόνοι μετάρσιοι,